

Durant els anys cinquanta i també els seixanta, a l'Escala hi hagué la bona costum de celebrar festivals literario-musicals que tan aviat tenien lloc a la sala del Cinema l'Escala –Cine Pekín, pels de casa– com tan aviat es celebraven a la sala de Can Rafel Sureda, coneguda també posteriorment per Ca l'Hereu.

S'interpretaven cançons a càrrec de grups musicals de la localitat que s'anaven fent i desfent durant aquells anys. També solia venir algun grup foraster. Recordo el que portava com a vocalista, la coneguda torroellenca Pepita Bruguera la qual, anys més tard, passà a residir a l'Escala durant una colla d'anys, formant part de la Coral Emporium. També de quan en quan actuaven grups de nens i nenes de les Escoles Nacionals.

Es recitaven poesies i poemes entre cançó i cançó. Resultaven uns actes, en el seu conjunt, molt escollits i que tenien una gran acceptació per part del públic escalenc. La sala on actuaven s'omplia de gom a gom.

Tot alternant amb aquests festivals literario-musicals, tenien lloc, en aquella època, representacions teatrals a càrrec d'animats i voluntariosos grups de la localitat.

Al vespre, quan s'havia sopat i les dones s'havien afanyat per a deixar la cuina neta a fi d'arribar-hi a temps, s'anava amb la colla d'amics o de la família a la sala de torn on tenia lloc, o bé la funció de teatre, o bé el festival musical.

Avui ens fixarem en les fotografies que ens ha deixat en Josep Ballesta, que corresponen –segons ell té anotat darrera de les mateixes– a un acte teatral a Ca l'Hereu l'any 1959.

Per cert, que en Josep Ballesta i Creus era, en aquells anys, un dels presentadors que solia actuar, molt sovint, en les funcions recreatives que es celebraven.

En una d'aquestes fotografies veiem un animadíssim grup de clients i actors prenent un refresc al cafè de Ca l'Hereu, en un entreacte.

Sifons, ampolles de vi de raig, taules rodones i rectangulars amb la superfície de marbre –molt típiques dels cafès d'abans–, cadires de balca, decoració de l'època, etc...

Tot respira bonomia i alegria, despreocupació, relaxament. Mentrestant, a dintre, la gent omplia la sala de gom a gom, com es pot apreciar en l'altra fotografia, malgrat que no sigui massa bona la seva conservació.

En el seu primer pla, es pot conèixer molts escalencs, alguns dels quals ja ens han deixat, tot i que en l'actualitat no serien persones massa velles.

A dalt observem les populars "camarilles", a les quals s'hi accedia per un preu força econòmic. Pel que es desprèn de la fotografia, la gent no hi devia tenir pas gaire fred, ja que apareixen una mà d'abricos que pegen de les baranes de les "camarilles", al damunt de les quals hi reposen els braços per estar més còmodes.

Al darrera, hi ha una altra fila d'espectadors. Eren, més aviat, els joves que s'assentaven en un banc de fusta clavat al llarg de la paret.

La visibilitat era bona i, tot i haver-hi menys comoditat que a baix, també s'hi trobaven bé. Per altra part, les butaques de baix no eren –que diguem– massa confortables. Al cap i a la fi, també eren de fusta. En aquells anys, no hi havia altra cosa.

Dintre poc, la sala de Can Rafel Sureda, que és la de la fotografia, tornarà a quedar fosca. De nou es farà el silenci. El taló del seu petit escenari s'alçarà de nou. En ell es representa una obra teatral, intepretada per gent de casa. Era el fruit d'assatjos i més assatjos. Vesprades hivernenques de constància, de sacrifici, d'esforç, de bona voluntat, però també de satisfacció a l'hora de recollir els aplaudiments del nombrós i variat públic que omplia les sales d'aquells anys.

La gent se n'anava a dormir satisfeta d'haver passat una estona fora de casa, distreta i divertida. Era un extraordinari que feien, en rompre la monotonia diària d'aquells anys.

La manca de la televisió, dels "vídeos", dels equips estereofònics i de tota la gama de locals de diversió actuals, feien que aquests actes fossin molt ben acceptats i que la concurrència ja es donés per assegurada abans de començar.

RICARD GUANTER

